

سیاست آمریکا و مسئله تحریم رژیم صدام حسین در عراق، انستیتو گُرد واشنگتن: وزارت خارجه آمریکا، سه شنبه ۲۹ مارس ۲۰۰۰ متن بیانات جیمز روبین درباره عراق همراه با پرسش و پاسخ به سئوالات

روبین ما امروز توضیحی داریم در مورد عراق و هدف از این توضیح ارائه اطلاعات غیر سری است که جدیداً از ماهواره دریافت شده و اسنادی است که یکبار دیگر پیمان شکنی رژیم صدام حسین و اهمیت کوشش‌های بین‌المللی برای جلوگیری از چنین خشونت‌هایی را برای کمک به مردم عراق می‌نمایاند.

آنچه من امروز می‌خواهم به شما نشان بدهم، دو چیز را ثابت می‌کند: اول- پس از جنگ خلیج فارس تاکنون، صدام حسین قصرها و اقامتگاه‌های متعددی برای خود و رژیمش ساخته است. این قصرها میلیاردها دلار ارزش دارند، و این پولی است که حکومت عراق می‌توانست و می‌بایست برای احتیاجات مردم عراق خرج کند.

رژیم عراق با هزینه کردن چنین مبالغی برای قصرها و کالاهای لوکس برای صدام، خانواده و حامیانش، خارج از برنامه نفت در برابر غذا و برخلاف تعهداتش در قبال سازمان ملل متحد، نفت می‌فروشد. برای مردم عراق خیلی بهتر خواهد بود اگر او (صدام)

واقعاً با سازمان ملل همکاری کند، طبق برنامه نفت برای غذا اقدام به فروش نفت کند و آنچه مردم عراق می‌خواهند خریداری کند.

اکنون ما این اطلاعات را منتشر می‌کنیم چون بغداد مجدداً در تلاش شدیدی است که نسبت به مجازات‌های (سازمان ملل) بدگمانی ایجاد کند. صدام می‌کوشد که با تبلیغ مردمش را فریب دهد و آنها را آرام نگه دارد. این عکس‌ها گویای داستان‌های مختلف و اسنادی هستند که نشان می‌دهند احتیاجات مردم عراق تأمین نمی‌شوند زیرا صدام از به کار بردن منافع حاصل از فروش نفت برای سفارش کالاهای مورد نیاز مردمش سرباز می‌زند و حتی از همکاری با آژانس‌های امدادرسان که سعی در تأمین مایحتاج مردم دارند، خودداری می‌کند. در عوض، او قصر و کاخ می‌سازد، اقدام به قاچاق نفت به منظور خرید امکانات مورد نیاز اقلیت وفادار به خود و همچنین تأمین خواسته‌های خود و دستگاه امنیتی‌اش می‌کند. هر کس هم مخالفتی کرد گلوله‌ای به مغز او خالی می‌کند.

این عکس‌ها و متون ضمیمه به زبان‌های انگلیسی و عربی بر روی اینترنت به آدرس www.usia.gov در دسترس هستند و اگر شما این سایت را در کامپیوتر مشاهده کنید عکس‌ها و گزارش‌های جدیدی در مورد این موضوع در اختیار خواهید داشت. به این ترتیب شما می‌توانید نقشه ساختمان قصرها را ببینید. [حالا] آنچه شما می‌بینید نه قصر است که اسامی آنها فهرست شده است. پنج‌تای آنها در اطراف بغداد متمرکز هستند و عکس بزرگ شده پنج قصر و موقعیت آنها را نشان می‌دهد.

این قصرها در اطراف بغداد یعنی مرکز کشور و جایی که صدام بیشترین کنترل را دارد، متمرکز هستند. فقط یک قصر در شمال عراق قرار دارد و هیچ قصری در جنوب کشور وجود ندارد. دلیلش هم این است که این دو منطقه نقاطی هستند که مقاومت مردمی در برابر صدام قوی است و او اطمینانی به امنیت این مناطق ندارد.

اقامتگاه تک‌ریت - بزرگترین و حساس‌ترین مقر ریاست جمهوری صدام که از سال ۱۹۹۱ به طور مداوم در حال توسعه بوده است.

این مقر فضایی به مساحت چهار مایل مربع را می‌پوشاند. آنچه شما در این

محدوده می بینید قصرهای متعددی هستند که نوعی اقامتگاههای VIP می باشند که برای حامیان صدام در نظر گرفته شده است.

همچنین در غرب این مقر، می توانید مزرعه روستایی وسیعی را در آن حاشیه ببینید که برای استفاده طرفداران رژیم می باشد.

قصر «السلام» در بغداد - در محل مقر سابق ستاد فرماندهی گارد ریاست جمهوری در بغداد که در جریان عملیات توفان صحرا نابود شد، بنا شده است. از آن پس، [صدام] اقدام به ساخت مجدد این قصر کرده که عملاً در اواخر سال ۱۹۹۹ تکمیل شده است.

در منطقه ای که قصر ابو غریب ساخته شده است مردم از یک خشکسالی شکایت می کنند در حالی که صدام در استفاده از منابع اندک آب تا حصول اطمینان از پرشدن دریاچه های این قصرها و مراقبت از زمین ها، تردید نمی کند. در مورد مسئله نفت می توان از پالایشگاه بصره شروع کرد. این مسئله در ارتباط با ساختن قصرها مطرح می شود بدین معنی که پول تهیه این قصرها و کوشش ها برای فرار از مجازات ها از کجا می آید؟ آنچه در عکس ها مشاهده می شود (منظور عکسهای موجود در کامپیوتر است) پالایشگاه خاصی است که در جریان عملیات روباه صحرا منهدم شد، و آنچه در این میداين نشان داده می شود، این است که تعداد کمی از آنها بعد از عملیات روباه صحرا نابود شده اند. این پالایشگاه های غیر فعال با پیکان های کوچک مشخص شده اند. با این همه در بعضی از آنها شعله هایی را می توان مشاهده کرد که مربوط به ژانویه ۲۰۰۰ است و نشانه فعالیت این پالایشگاه هاست.

بر اساس مجازات های سازمان ملل، عراق مجاز به فروش تولیدات نفتی پالایش شده نیست. بلکه فقط مجاز به فروش نفت است. این پالایشگاه که روشن است شروع یک خط لوله است که برای فروش غیرقانونی نفت گاز به کار می رود. در حال حاضر آنها توانسته اند ۱۴۰,۰۰۰ بشکه در هر روز در بصره تولید داشته باشند. این تولیدات پالایش شده به طور غیرقانونی به خارج فروخته می شوند. طبق برنامه نفت برای غذا، نفت باید به صورت کنترل شده از اسکله های بندر میناء و البکر در خلیج فارس و از طریق خط لوله نفتی ترکیه صادر شوند. در حالی که نفت قاچاق به صورت غیرقانونی در پالایشگاه بصره

فروخته می شود و به وسیله یک سیستم حمل آسان به نام ابوفلوس به بیرون از عراق قاچاق می شود.

کشتی ها از پالایشگاه بصره از ابوفلوس حمل و بارگیری و سپس حرکت می کنند و به خلیج فارس وارد می شوند. عکس های هوایی نمونه های کشتی هایی را که به طور غیرقانونی در آبراه نفت گاز حمل می کنند، نشان داده اند.

کشتی ها از کنار خط ساحلی در طول مرز ایران حرکت می کنند تا به آبهای بین المللی برسند و اینجا نقطه ای است که نیروی بازدارنده چندملیتی می تواند از حرکت آنها جلوگیری کند. همان طور که در طول سالها از حرکت شمار زیادی از کشتی ها جلوگیری شده است.

پس از ۱۹۹۰، نیروی بازدارنده چندملیتی بیش از ۲۸۰۰۰ کشتی را تفتیش و بیش از ۱۲۰۰۰ کشتی را توقیف کرده اند که در آنها ۷۰۰ مورد نقض تعهدات وجود داشته است.

بنابراین، هدف این است که نشان داده شود صدام حسین تلاش گسترده ای برای صدور غیرقانونی نفت گاز برخلاف برنامه نفت برای غذا، به عمل می آورد و پول حاصل از آن را، در شرایطی که فقر آشکار ناشی از اعمال مجازات ها گریبانگیر شهروندان شده و آرامش آنها و تمام جهان را برهم زده است برای ساخت قصرهای آنچنانی به کار می برد.

ما مدارک قاطعی در مورد مسائل عراق از جمله مسئله غذا، درمان و دیگر مسائل مرتبط با مردم عراق را که مقصر تمام آنها صدام حسین است در اختیار داریم. به طور کلی، سطح قاچاق در ماههای اخیر رشد کرده و به سطح بی سابقه ۱۰۰٫۰۰۰ بشکه در روز نزدیک می شود. به این ترتیب بیش از ۲۵ میلیون دلار در اختیار رژیم صدام قرار می گیرد و او می تواند آن را برای قصرها خرج کند. روی هم رفته، تخمین زده می شود که بیش از ۲ میلیارد دلار از منابع پولی کشور برای ساختن این قصرها هزینه شده است.

پیش از پاسخ به سئوالات، مایلم نکته ای را متذکر شوم. ما در روزهای اخیر مطالب زیادی در مورد شکایت رژیم [عراق] از اثر مجازات ها شنیده ایم. باید اضافه کنم، صادرات غیرقانونی نفت پشتوانه های مالی مورد نیاز برای ساختن چنین کاخ هایی را فراهم می کند.

آنها همچنین مقداری کالاهای لوکس وارد می کنند و واضح است که درآمد حاصل از اجرای برنامه نفت برای غذا که امکان خرید غذا و دارو را فراهم می سازد، خرج موارد دیگر می شود. در ده هفته گذشته، ۲۰ فوت کانتینر حاوی مشروبات از بندر عقبه وارد مرز عراق شده است. طبق نظر کارشناسان، هر ۲۰ فوت کانتینر حدوداً محتوی ۱۰٫۸۰۰ بطری مشروبات است.

نکته مهم اینجاست که این رژیم ضمن دریافت این مشروبات ادعا می کند مردمش به اندازه کافی غذا ندارند تا بخورند و از این مجازات ها خسته شده اند. این حکومت عراق است که اندک منابع مالی را صرف کاخ ها و خرید مشروبات می کند و با برهم زدن آرامش جهان موجب بروز مشکلاتی برای مردم عراق شده است.

و اما آخرین نکته این است که به دلیل اعمال مجازات ها حمایت افراد و مردم کاهش می یابد.

نگاهی بر بیانیه منتشره به وسیله حکومت های سعودی و سوره نشان می دهد که صدام به خاطر سرپیچی از اجابت قطعنامه های سازمان ملل و رنج مردم عراق مورد نکوهش قرار گرفته است.

سؤال: ظاهراً، تعداد زیادی از این کشتی ها پیش از این که اطلاعاتی مخابره شود کار خود را انجام می دهند. آیا نمی توان مؤثرتر عمل کرد؟

روبین: خوب، در مورد اطلاع رسانی باید گفت که فرآیند مشکلی است. همان طور که گفتم ما ۷۰۰ کشتی را از مسیر خارج کرده ایم، ۱۲۰۰۰ کشتی را توقیف کرده و ۲۸۰۰۰ کشتی را نیز تفتیش کرده ایم، با این افزایش سطح قاچاق ما نیازمند تقویت بنیه مالی نیروی بازدارنده چند ملیتی در منطقه هستیم. دولت امارات متحده عربی همکاری نزدیکی با سازمان ملل و نیروی بازدارنده چند ملیتی در برخورد با فعالیت قاچاق دارد. میزان همکاری امارات در توقیف و دستگیری کشتی ها بیش از دیگر کشورهای منطقه است.

دولت ایران اظهار تمایل کرده که همکاری کند و ما انتظار داریم حکومت ایران به

تعهداتش به عنوان یک دولت عضو سازمان ملل متحد پای بند بوده و نسبت به این اقدام غیرقانونی سخت گیری کند.

سؤال: ظرفیت پالایش ۱۴۰,۰۰۰ بشکه در روز است و صادرات غیرقانونی ۱۰۰,۰۰۰ بشکه در روز، آیا این به آن معنا نیست که ۴۰,۰۰۰ بشکه دیگر برای مصرف داخلی است؟

روبین: خوب، ممکن است همین طور باشد. من هم مدارکی را در این باره دارم که بعد از جلسه، می توانم به شما توضیح بدهم که این ۴۰,۰۰۰ بشکه برای مقاصد داخلی به کار می رود یا خیر.

سؤال: فقط عراق نسبت به اثر مجازات ها معترض نیست بلکه مجموعه ای از اعضای کنگره هم در این مورد شکایاتی داشته اند. شما چه پاسخی دارید برای آن کسانی که برای شما نامه هایی را می فرستند و بر تخفیف مجازات ها بعد از نه سال اصرار می کنند؟

روبین: خوب، آنچه به آنها خواهیم گفت این است که آن مجازات ها برای یک هدف اصلی هستند: جلوگیری از دسترسی صدام حسین به پشتوانه مالی که او برای تجهیز ماشین جنگی اش نیاز دارد. او یک متجاوز سابقه دار است که یک جنگ هشت ساله را با ایران آغاز کرد، او کسی است که جنگ با کویت را شروع کرد و این وضعیت را پیش آورد. زمانی فرا می رسد که صدام هرگز نمی تواند توانایی تهدید همسایگانش را داشته باشد. زمانی فرا می رسد که در مورد رنج مردم عراق، ما به آن دسته از اعضای کنگره که چنین طرز فکری دارند، خواهیم گفت شما ناآگاه هستید.

ایالات متحده، آرژانتین و انگلستان بودند که برنامه نفت برای غذا را طرح ریزی کردند تا صدام وادار شود و ۱۰ میلیون دلار برای غذا و داروی مصوب هزینه کند. ما خطاب به آن اعضای کنگره اضافه می کنیم که این یک خیال واهی است که تصور شود صدام حسین پول بیشتری را بابت غذا و دارو برای طبقات پایین تر خرج خواهد کرد. اگر او (صدام) کاری هم انجام داده به دلیل فشارهای ما بوده است. چنانچه او بر سر عقیده اش مانده باشد همچنان پولش را برای انواع کاخ ها و زندگی لوکس خرج خواهد کرد.

سؤال: آیا ایالات متحده نیروی مرگباری را در عملیاتش در مناطق پرواز ممنوع به کار برده است. تعجب می‌کنم که اگر پالایشگاه بصره یک مسئله است چرا شما اقدام به بمباران آن نمی‌کنید؟

روبین: خوب، شما نباید موضوعات را با هم مخلوط کنید. در مورد سؤال دوم باید گفت مثل قاطی کردن سیب و پرتقال می‌ماند. عملیات مرگبار ما در منطقه پرواز ممنوع در صورتی است که عراق خلبانان ما را تهدید کند. در این حالت، اعتقاد داریم که بکار بردن نیرو و از بین بردن تهدیدها ضروری است. علاوه بر این، هدف منطقه پرواز ممنوع بازداشتن عراق در استفاده از فضای هوایی برای کشتن و صدمه زدن به شهروندان در شمال و جنوب است که در گذشته بارها مرتکب آن شده است. این موضوع با قاچاق غیرقانونی نفت تفاوت دارد. البته باید بگویم ما از ایران به عنوان یک عضو ملل متحد انتظار داریم که با مقررات هم سو باشد. ما موفقیت‌هایی در جلب توجه و هم‌سویی ایرانیان با کمیته مجازات‌ها داشته‌ایم و آنها هم متقابلاً پاسخ داده‌اند و این عین حقیقت است.

سؤال: در ادامه سئوالم در مورد کاربرد یا عدم کاربرد نیرو چرا آن را به سبب‌ها و پرتقال‌ها تشبیه می‌کنید؟ چرا اقدامی انجام نمی‌شود مثلاً بستن شط العرب؟

روبین: خوب، ما تصمیم به توقیف کشتی‌ها و جلوگیری از قاچاق را پیشتر گرفته‌ایم. ما در پی فراهم کردن سرمایه‌های اضافی هستیم، البته نمی‌خواهیم وارد یک بحث تاکتیکی درباره اختیار اتمان شوم.

سؤال: به نظر می‌رسد چیزی از قلم افتاده باشد. عاقبت خرید این همه نفت غیرقانونی چیست؟ و چه کسی آن را می‌خرد؟

روبین: آنچه رخ می‌دهد این است که نفت به بازار نفت می‌رسد و سپس با دیگر تولیدات نفتی مخلوط شده و به هر جا می‌رود.

سؤال: نفتی که به این ترتیب به جایی حمل می‌شود آیا در اولین مکان کسی می‌داند این نفت غیرقانونی است؟

روبین: خوب، قطعاً. این آن چیزی است که ما تلاش انجام آن را داریم. اگر ما مکان را

بشناسیم، اقدام می‌کنیم. البته این کار همیشه ممکن نیست اما [قاعدتاً روش شناسایی] به این ترتیب است که یک کشتی منطقه‌ای را که صادرات از آن غیرقانونی است، ترک می‌کند و شما آن را از اول تا آخر مسیر دنبال می‌کنید تا جایی که با دیگر تولیدات نفتی ادغام می‌شود. ما به همین ترتیب روی این مورد کار کرده‌ایم خصوصاً با کمک نیروی بازدارنده چندملیتی. بدیهی است که اگر ما مدرکی دال بر این که مقصدی نفت غیرقانونی دریافت کرده به دست آوریم به موقع اقدام خواهیم کرد.

سؤال: در جاهای دیگر نیز قاچاق الکل به مقدار زیاد وجود دارد. حتی در تعداد زیادی از کشورهایی که الکل در آنجا غیرقانونی است. من تعجب می‌کنم که چرا شما صدام را مقصر هزاران مورد قاچاق می‌دانید؟

روبین: بلی. من این اطلاعات را تهیه کرده‌ام.

سؤال: ما هیچی نداریم. منظورم این است که شما هیچ عکسی از این توقیف‌ها به ما ندادید. چطور ما می‌دانیم...

روبین: خوب، به محض دریافت هریک از آنها، مطمئناً آن را مستقیماً به شما خواهیم داد.

سؤال: خط‌آخر پیامتان این است که مجازات‌ها برای [پایان دادن] به رنج مردم عراق پاسخگو نیست و حکومت همچنان پابر جاست. مردم منطقه، جدای از اغراض آنها تعجب می‌کنند که چرا برخی مقامات رسمی حتی در سازمان ملل با شما موافقت نمی‌کنند. هانس فون اسپونک و پیش از آن دنیس هالیدی، رؤسای برنامه جهانی غذا، با فرضیات شما مخالف هستند.

روبین: خوب، همان طور که اشاره کردم، حکومت‌های سعودی و سوریه در هفته گذشته یک بیانیه آشکار در نكوهش نظامیان هوادار صدام حسین به دلیل صدمه زدن به شهروندان صادر کردند، که گرچه دیدگاه ما با آن حکومت‌ها یکسان نیست ولی در این مورد آنها با ما هم عقیده بوده‌اند.

آقای فون اسپونک نیت خوبی دارند ولی همراه شده‌اند. من گزارش او را در مورد این رویدادها شنیده‌ام. به نظر من و این دستگاه اجرایی آنچه او فکر می‌کند یک خیال خام است

که تصور می‌کند اگر مجازات‌های عراق نبودند مردم این کشور نفع بیشتری می‌بردند درحالی که نشانه‌ها خلاف این را نشان می‌دهند.

اجازه بدهید مثال خیلی روشنی برای شما بزنم. یونیسف در شمال عراق با انجام مطالعاتی میزان مرگ و میر نوزادان را در طول برنامه نفت برای غذا و دارو مورد بررسی قرار داد، یعنی درجایی که صدام حسین کنترلی بر توزیع غذا و دارو ندارد. آنچه آنها کشف کردند این بود که نرخ مرگ و میر نوزادان در شمال عراق طی مجازات‌ها و اجرای برنامه نفت برای غذا نسبت به زمان قبل از اعمال مجازات‌ها پایین تر بوده است.

در این باره فکر کنید. این به آن معنی است که قبل از تحمیل مجازات‌ها، میزان مرگ و میر در شمال عراق بیشتر از زمانی بوده که برنامه نفت برای غذا اجرا می‌شود. این نشانه‌ای است از نقش مجازات‌های جهانی که در آن به جای صدام به فراهم کردن غذا و دارو و سایر تدارکات ضروری و جلوگیری از مرگ و میر نوزادان تلاش شده است. آقای فون اسپونک نیت خوبی دارد اما تنها او نیست که با وجدان است، ما هم وجدان داریم و برای همین بود که ما برنامه نفت برای غذا را ایجاد کردیم، برای همین بود که اجازه دادیم ۱۰ میلیارد دلار دارو و غذا برای مردم عراق فرستاده شود. ما از دوستان آقای فون اسپونک انتظار داریم که منصف باشند و انگشت اشاره خود را به سوی صدام که برنامه نفت برای غذا را اجرا نکرده است بگیرند و نه به طرف ما.

مسائلی را که آقای فون اسپونک در مرکز و جنوب عراق از آن یاد می‌کند، در صورتی که رژیم صدام حسین دارو و غذاها را از انبارها خارج و بین مردم آن مناطق توزیع می‌کرد، تا حد زیادی قابل حل بود.

سازمان ملل باید صدام را وادار به خرید غذا و دارو برای مردمش که توجهی به آنها ندارد، بکند. ما هم فکر می‌کنیم که او (فون اسپونک) نیت خوبی داشته و فرد با وجدانی است اما قضاوت ما در مورد نتیجه مجازات‌های جهانی با وی متفاوت است.

سؤال: عده‌ای در کاپیتول هیل اصرار می‌کنند که قوه مجریه مجازات‌های اقتصادی را قطع و فقط مجازات‌های نظامی را حفظ کند، آیا چنین چیزی معقول به نظر می‌رسد؟

روبین: نه، ما فکر می‌کنیم که بسیار غیر معقول است. این مجازات‌ها صدام را در بهره‌برداری از منابع مالی محدود می‌کند. او چیزی حدود ۱۰۰ میلیارد دلار ذخیره مالی برای روزهای سخت دارد که این مجازات‌ها وی را از هزینه کردن آن در زمینه تسلیحات و کالاهای غیرقانونی که بر خرید آنها حتی در شرایط محاصره اصرار دارد، باز داشته است. ما از طریق تحریم نفتی و دیگر اقدامات توانسته‌ایم میزان بهره‌برداری از این ذخیره مالی را در پایین‌ترین سطح نگه داریم.

علاوه بر این، ما فکر می‌کنیم که بسیار غیر معقول خواهد بود که به یک دیکتاتور مثل او (صدام) اجازه بدهیم که به میلیاردها دلار ذخیره پولی دست یابد و در این شرایط تحریم‌های اقتصادی را به حال تعلیق درآوریم. مگر این‌که به اجرای مصوبات شورای امنیت سازمان ملل رضایت دهد.

سؤال: آیا شما فکر نمی‌کنید که او مقدار پول به دست آمده از فروش غیرقانونی نفت را برای خرید هر چیزی که شما ...

روبین: ما شک نداریم که او همان کار را انجام خواهد داد. همه تلاش ما از طریق اعمال مجازات‌ها محدود کردن استفاده او (صدام) از مقدار پول در دسترس است. چون هر چه بیشتر داشته باشد بیشتر می‌تواند افراد را تطمیع کند، کارهای غیرقانونی انجام بدهد و از تجهیزات استفاده دوگانه به عمل آورد. بنابراین، یکی از کاربردهای مجازات‌ها محدود کردن دسترسی صدام به «ذخیره مالی روزهای سخت» است تا بلکه او نتواند به سخت افزارهای نظامی دست یافته و به صورت یک تهدید برهم‌زننده آرامش جهان درآید.

سؤال: آیا همه پول‌های به دست آمده خرج می‌شوند؟

روبین: خیر، ما فکر می‌کنیم که او مکان‌هایی را برای نگهداری این [پولها] آماده می‌کند. براساس گزارش سازمان ملل متحد، صدام بخشی از سرمایه‌ها را (بابت غذا و بهداشت) به مصرف می‌رساند. اما رژیم تنها چیزی بیش از ۲۰۰ میلیون دلار در بخش غذا و کمتر از دو سوم آنچه دبیر کل سازمان ملل به عنوان حداقل اعلام کرده بود، برای بخش بهداشت هزینه می‌کند که آن هم برای بی‌اساس جلوه دادن اعتراضات و فریادهاست. برای

نمونه، داروهای مربوط به بیماری خونی کودکان از جمله مواردی است که علی‌رغم توصیه سازمان ملل متحد او سفارش نداده است در حالی که مقدار قابل توجهی پول در اختیار داشته است.

در سالی که می‌آید، ممکن است عایدی نفت چیزی در حدود ۲۰ میلیارد دلار باشد که بخش عمده‌ای از آن را می‌توان برای خرید غذا و دارو به کار برد. اما اگر استفاده نشد، آن وقت ما از آقای فون اسپونک می‌پرسیم که چرا این مقدار پول کافی برای رفع نگرانی‌های موجود هزینه نمی‌شود؟

سؤال: فون اسپونک و سایرین گفته‌اند که روند صدور مجوز غیر ضروری و دست و پاگیر است. آیا برای اصلاح این سیستم فکری کرده‌اید؟

روبین: خوب، ما اعتقاد نداریم که قراردادها می‌تواند کنترل‌کننده یک مسئله باشد. در دسامبر ۱۹۹۹، دفتر سازمان ملل گزارشی را در مورد اثر کنترل طی برنامه نفت برای غذا منتشر کرد. طبق این گزارش قراردادهای کنترل‌کننده اثر بسیار کمی داشته‌اند. حتی تشکیلات فون اسپونک گفته است که کنترل‌ها اثر کمی بر بخش‌های مختلف داشته‌اند و ضعف سفارش توسط عراق و تأخیرهای این کشور در توزیع (غذا و دارو) اثرات برنامه را مختل می‌کند.

حدود ۹۰ درصد قراردادهای پیشنهادی توسط سازمان ملل تصویب می‌شوند. در میان آنها هیچ قراردادی برای کنترل غذا و هیچ نوع قرارداد کنترل‌کننده دارو وجود ندارد. علت این که ما بر کنترل تأکید می‌کنیم کیفیت اطلاعات دریافتی است. ما به طور هم‌زمان ۳۰۰ شکل از کنترل را اعمال می‌کنیم چون اطلاعات فنی دریافتی برای هر نوع قضاوت بسیار نارساست. بنابراین، می‌خواهیم هوشیار باشیم و نمی‌خواهیم اجازه کار برد دوگانه تجهیزات به صورت پنهانی را به عراق بدهیم. اجازه بدهید برای شما مثالی درباره مواد شیمیایی بزنم.

مواد شیمیایی می‌توانند برای هر دو مقصود قانونی و غیرقانونی به کار برده شوند. در این شرایط، ما باید از اطلاعات و درک کسی که این مواد را به کار می‌برد، آگاه باشیم

مخصوصاً کسی که در گذشته تعهدات خود را نقض کرده است. با وجود نظارت‌ها و حجم کار زیاد طی برنامه نفت برای غذا، سرپیچی صدام از تدارک غذا و دارو از حد گذشته است و این نشان می‌دهد که کنترل‌ها اثر محدودی داشته‌اند.

آنها مصرانه از اعمال این کنترل‌ها انتقاد می‌کنند و زمانی که مردم در دام پذیرش آن می‌افتند برای ما ناگوار است. چون وقتی دهها میلیارد دلار هست که باید برای غذا و دارو خرج شود، به جای آن که رژیم صدام را وادار به انجام این کار کنیم، خواهان کاهش و یا حذف کنترل‌ها می‌شویم. لازم به ذکر است که ما خواهان تسریع در بازنگری قراردادهای کنترل‌کننده هستیم ضمن اینکه کالاهایی وجود دارند که از پیش تصویب شده‌اند و طبق قطعنامه ۱۲۸۴ نیاز به تصویب کمیته (مجازات‌ها) ندارند.

اگر شما به حقایق نگاه کنید، و خصوصاً به موارد تأخیر در توزیع کالاها دقت داشته باشید، وضعیتی را می‌بینید که با وجود انباشته شدن مقادیر زیادی غذا و دارو در انبارها، رژیم نمی‌خواهد آنها را توزیع کند. اما زمانی که ما سرو صدا و اعتراض می‌کنیم و مردم و از جمله آقای فون اسپونگ متوجه عراق می‌شوند، می‌بینید که رژیم عراق که تا پیش از آن دارو و غذاها را در انبار نگه داشته بود به طرز اسرار آمیزی شروع به توزیع آنها می‌کند.

بنابراین، انتقاد در مورد اقدامات کنترل‌کننده عراق آمیز است. درصد کنترل بسیار ناچیز بوده و ما سعی داریم که این فرآیند را اصلاح کنیم.

سؤال: در مورد مواد شیمیایی، آیا منظور شما از کاربرد غیرقانونی آنها، سلاح‌های شیمیایی است؟

روبین: بلی، همین طور است.

سؤال: آیا شما فکر می‌کنید که تجارت سوخت دیزلی با ترکیه به نفع صدام بوده و

ادامه چنین روندی آثار سوئی داشته باشد؟

روبین: دولت ترکیه ادعا می‌کند که در نتیجه اعمال مجازات‌ها بر علیه عراق،

ده میلیارد دلار زیان دیده است. به همین دلیل، ترکیه در سال ۱۹۹۶ از کمیته مجازات‌ها

درخواست کرد که تجارت نفت و گاز و سوخت دیزلی با عراق را قانونی نماید. این درخواست، عملیات [کمیتۀ مجازات] را به تعویق انداخت.

ما این موضوع را با ترکیه مطرح کرده ایم و در پی یافتن راهی هستیم که ضمن تقویت اجرای مجازات‌ها سختی بیشتری متوجه جنوب شرقی ترکیه نشود. اما ما واقعاً معتقدیم که ترکیه هم مانند همه کشورهای باید این مجازات‌ها و اهمیت آنها در حفظ امنیت جهان را درک کند. نباید ذخیره‌های ارزی رژیم صدام و تهدیدی را که ممکن است مجدداً برای همسایگانش پیش بیاورد، نادیده گرفت.

سؤال: آقای اکهارت سخنگوی کوفی انان پس از استعفای فون اسپونک گفت که آقای انان دارای نظرات مشترکی با آقای فون اسپونک در مورد چگونگی اصلاح رژیم عراق است. آیا شما می‌گویید که این اظهارات صرفاً دیپلماتیک است؟ آیا او...

روبین: خوب، در این باره گزارش‌های مفصلی به وسیله خود سازمان ملل منتشر شده که خوشحال خواهیم شد که این منابع را جهت دقت بیشتر به شما ارائه کنم. من موارد متعددی را به شما نشان می‌دهم که شیوه‌هایی برای فروش نفت و خرید غذا و دارو و توزیع غذا و دارو به صدام حسین ارائه شده ولی او آنها را نپذیرفته است. بیشتر این داده‌ها و اطلاعات از سازمان ملل می‌آید. و گزارش‌های زیاد دیگری هم هستند که از سوی سازمان ملل منتشر شده و همگی بیانگر موارد سرپیچی رژیم صدام از توزیع درست کالاها بین مردم، برخلاف توصیه‌های سازمان، هستند.

وقتی که با برنامه‌های کنترل‌کننده برخورد می‌کنیم، نسبت به هوشیاری طرف مقابل دچار اشتباه می‌شویم، در حالی که باید موضوعات را از هم تفکیک کنیم. ما مجازات‌ها را با نیت خوبی انجام می‌دهیم. آنچه من اظهار می‌کنم همان اطلاعات و کلماتی است که خود سازمان ملل آن را منتشر نموده است.

سؤال: دربارهٔ قصرهایی که قبلاً نشان دادید، شما تقدم و تأخر ساخت آنها را گفتید ولی در مورد زمانی که ...

روبین: تاریخ‌ها روی آنها هست، ما می‌توانیم آنها را به شما نشان بدهیم.

سؤال: بالغ بر ۲ میلیارد دلار صرف ساختن این کاخ‌ها شده است. اما در چه مدت زمانی؟

روبین: بیش از یک دهه گذشته.

سؤال: بچه‌ها در عراق از بیماری‌های ناشی از آلودگی آب رنج می‌برند، و عراق ادعا کرده که آنها نیاز به کلرین برای پاک کردن و ضد عفونی آب دارند. این ماده (کلرین) جزو موادی است که مورد استفاده دوگانه دارد یعنی هم برای رشد مواد غذایی و گیاهان به کار می‌رود و هم برای پاک کردن آلودگی آب. شما با چنین موضوعاتی چگونه برخورد می‌کنید؟

روبین: خوب، بدیهی است که پیچیدگی‌هایی وجود دارد. ما همیشه با توجه به برخورد رژیم عراق با مردم رفتار می‌کنیم و فکر می‌کنم که قبلاً هم نشان داده ایم که طرح این بحث‌ها از سوی رژیم عراق تلاشی برای انحراف افکار از واقعیت‌های موجود است. ما در هر حالی به کنترل‌های خود ادامه خواهیم داد و عراق سعی می‌کند توجه شما را از حقیقت منحرف کند. حقیقتی که نشان می‌دهد که این رژیم پول‌ها را طبق برنامه نفت برای غذا خرج نمی‌کند.

سؤال: هیچ کس تمایلی به یک نظام تمرکزگرا ندارد. اما شما فکر افرادی را که معتقدند کاهش مجازات‌ها ممکن است به رنج مردم عراق پایان دهد به عنوان یک فکر واهی توصیف می‌کنید.

روبین: بله درست است.

سؤال: آیا شما هنوز اعتقاد دارید که افزایش مجازات‌ها و ماندن در مجازات‌ها ممکن است پایانی را برای نظام و رژیم [عراق] به همراه آورد یا این هم یک فکر واهی است؟

روبین: خیر، این آن چیزی نیست که ما درباره مجازات‌ها می‌گوییم. مجازات‌ها محدودکننده هستند. ما معتقدیم که آنها برای حمایت از امنیت منطقه‌ای در برابر رژیمی که یک بار ایران را مورد حمله قرار داده، یک بار کویت را مورد حمله قرار داده و جنگ و انهدام و ویرانی را برای کل خلیج فارس به بار آورده، لازم است. آن کسانی که جنگ خلیج فارس را به یاد می‌آورند، می‌دانند که کسی که سلاح‌های انهدام جمعی را بر علیه مردم خودش به کار می‌برد تهدیدی خطرناک است. ما این خطر را از طریق مجازات‌ها محدود می‌کنیم تا او با

دسترسی به ذخایر مالی اقدام به بازسازی ماشین جنگی اش نکند. به علاوه، ما از گروه‌های اپوزیسیون که فکر می‌کنند تنها راه حل برای رفع خطر رژیم صدام حسین در منطقه و جهان، تغییر آن رژیم است، حمایت می‌کنیم. اما در اعمال مجازات‌ها هرگز نگفته ایم که می‌خواهیم رژیم را تغییر دهیم. ما فکر می‌کنیم آنها (اپوزیسیون عراقی) می‌توانند خطر صدام را محدود کرده و او را تحت فشار قرار دهند و موجب شوند ذهن مردم عراق نسبت به وجود راه ارزشمند دیگری برای بقای کشورشان، روشن شود. اما مهم‌ترین هدف محدود کردن رژیم در استفاده از «ذخایر مالی روزهای سخت» است. ما عمیقاً اعتقاد داریم که رژیم صدام برای بازسازی سخت‌افزارها و اصلاح ماشین جنگی خود و آزمایش و گسترش موشک‌های با برد کوتاه ۱۵۰ کیلومتر کوشش می‌کند.

بنابراین، آنها پولهایشان را برای چیزهایی خرج می‌کنند که هیچ ارتباطی با تصفیه آب و مرگ و میر نوزادان ندارد بلکه آن را بر ساخت موشک، کاخ و دیگر محصولات متمرکز کرده‌اند.

سؤال: شما آمارهایی را که بیانگر رنج مردم و خصوصاً کودکان عراقی از سوء تغذیه و مرگ و میر است عنوان می‌کنید چه کسی در این مورد باید سرزنش شود؟

روبین: من فکر می‌کنم گزارش یونیسف، عملکرد ما را در مراقبت از کودکان عراقی نشان می‌دهد. دلیل ما هم اجرای برنامه نفت برای غذاست. و نتیجه نیز این است که نرخ مرگ و میر در این کودکان شمال عراق، یعنی جایی که سازمان ملل اجرای برنامه را کنترل می‌کند پایین‌تر از نرخ مرگ و میر کودکان در مناطقی است که رژیم عراق بر آن کنترل و حاکمیت داشته است.

اگر در عراق رنجی وجود دارد ناشی از دیکتاتور دیوانه‌ای است که کشورش را ۱۰ سال درگیر جنگ با ایران و ۱۰ سال هم درگیر یک جنگ برهم‌زننده آرامش جهان کرده است. بعد از ۲۰ سال، عجیب نیست که اقتصاد آنها در کشتارگاهها مفهوم یابد. ما وقتی مسئله‌ای را می‌گوییم که درباره آن دقت کرده باشیم. مردم نباید از تبلیغات رژیم بغداد دچار اشتباه شوند.

سؤال: بعد از این همه خشونت توسط نظام حاکم بر عراق، و این همه شکایت در دنیا آیا شما به اصلاح و بازنگری در سیاست مجازات فکر کرده اید؟

روبین: خیر ما می خواهیم قطعنامه ۱۲۸۴ را در راهی که اظهار کردم و برای اطمینان از به دست آمدن نتایج قطعی، اجرا کنیم. سیاست مجازات ها تغییر نمی کنند. مجازات ها، اقداماتی هستند که استفاده از ذخایر مالی را برای رژیم جهت خرید تسلیحات انهدام جمعی، سخت افزارهای نظامی و دیگر کالاهای مرتبط با این هدف منع می کند. و در این شرایط، هیچ ملاحظه ای در ارائه اخبار و اطلاعات به اکثر روزنامه ها و نشریات نداریم.

سؤال: تا چه زمانی ایالات متحده می خواهد منتظر بماند؟

روبین: ما در پی کسب و کار نیستیم. بلکه از منافع ملی خود با محدود کردن خطرات ناشی از صدام دفاع می کنیم. خطر عراق منافع ملی ما را تهدید می کند و ما به دفاع از این منافع ادامه خواهیم داد.

ترجمه از: فراز چمنی

کارشناس ارشد علوم سیاسی

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی